

VI KEELANDOVÁ

RIVALI

*Nevraživosť ešte nikdy
nebola taká vzrušujúca*

IKAR

VI KEELANDOVÁ
RIVALI

Preložila Petra Malúchová

Vi Keeland
THE RIVALS

Copyright © 2020. THE RIVALS by Vi Keeland
Translation © 2021 by Petra Malúchová
Cover design © 2021 by Emil Křížka
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7935-3

*„Miluj ma alebo nenávid', prospeje mi oboje.
Ak ma budeš milovať, navždy budem v tvojom srdci.
Ak ma budeš nenávidieť, navždy ti zostanem v myslí.“*

Anonym

SOPHIA

„Počkajte!“

Zamestnankyňa letiska natiahla pásku medzi dvomi stĺpkami. Pás zacvakla na svoje miesto a zahatala mi tak cestu k odletovému východu. Keď ma zazrela, ako sa k nej valím aj so svojou batožinou na kolieskach, zamračila sa. Celú cestu som bežala od Terminálu A k Terminálu C a teraz som fučala ako fajčiar, čo vyfajčí dve škatuľky cigariet denne.

„Prepáčte, viem, že meškám. Môžem nastúpiť?“

„Posledné upozornenie odznelo pred desiatimi minútami.“

„Môj prvý let meškal a musela som bežať z medzinárodného terminálu. Prosím vás, ráno musím byť v New Yorku a toto je posledný let.“

Nepôsobila súcitne, no ja som sa cítila zúfalá.

„Počujte,“ naliehala som. „Môj priateľ mi dal minulý mesiac kopačky. Priletela som z Londýna, aby som zajtra ráno nastúpila do nového zamestnania. Budem pracovať pre otca, s ktorým *vôbec* nevychádzam. Myslí si, že nie som kvalifikovaná, a možno má pravdu, no ja som fakt musela z Londýna vypadnúť.“

Potriasla som hlavou.

„Prosím, nechajte ma nastúpiť na ten let. Nemôžem už v prvý deň prísť neskoro do práce.“

Tvár ženy zmäkla. „Za necelé dva roky som sa v tejto leteckej spoločnosti vypracovala na manažérku, napriek tomu zakaždým, keď sa stretnem s otcom, pýta sa ma, či som si už niekoho našla, a nie to, ako sa mi darí v práci. Počkajte, pozriem sa, či ešte nezavreli dvere na lietadle.“

Od úľavy som si vydýchla, zatiaľ čo manažérka prešla k pultu, aby komusi zatelefonovala. Vrátila sa a odopla pás. „Dajte mi palubný lístok.“

„Ste poklad! Ďakujem veľmi pekne.“

Oskenovala elektronický lístok v mojom mobile a so žmurknutím mi ho vrátila. „Choďte a dokážte otcovi, že sa mýli.“

Prebehla som cez nástupný most a nastúpila do lietadla. Číslo môjho sedadla bolo 3B, no horný ložný priestor bol už plný. Prišla letuška a nevyzerala nadšene.

„Neviete náhodou, či inde nie je miesto?“ spýtala som sa.

„Všetko je plné. Zariadim, aby to dali do batožinového priestoru.“

Rozhliadla som sa okolo seba. Všetci cestujúci sa dívali na mňa, ako keby som práve ja zdržiavala odlet. Ó... Čo ak *predsa*? Vzdychla som si a silene sa usmiala. „To by bolo úžasné. Ďakujem.“

Letuška vzala moju batožinu a ja som pozrela na prázdne sedadlo pri chodbičke. Odprisahala by som, že som si rezervovala miesto pri okne. Porovnala som číslo sedadla na palubnom lístku s číslom nad sedadlom a sklonila som sa k prísediacemu, aby som sa mu prihovorila.

„Ehm... prepáčte, prosím. Myslím, že sedíte na mojom mieste.“

Muž bol pohrúžený do *Wall Street Journalu*. Keď ma začul, noviny zložil. Našpúlil pery, ako keby mal právo byť naštvaný zato, že sedí na mojom sedadle. Po niekoľkých sekundách som si všimla aj zvyšok jeho tváre. Od prekvapenia mi spadla sánka. A pery muža, ktorý si privlastnil moje sedadlo, sa skrivilo do arogantného úšľabku.

Párkrát som zamrkala v nádeji, že sa mi to len zdá.
Kdeže!

Stále tam sedel.

Uf.

Potriasla som hlavou. „To hádam nie.“

„Rád ťa vidím, Fifi.“

Nie. *Len to nie*. Nestačí, že posledných pár týždňov bolo na figu? Toto nemôže byť skutočnosť.

Weston Lockwood.

Keď vezmeme, koľko lietadiel a koľko ľudí je na svete, tak ako je, dočerta, možné, že som dostala miesto vedľa neho? Toto musí byť nejaký krutý žart.

Rozhliadla som sa, či nenájdem voľné sedadlo. Samozrejme, nikde nič. Letuška, ktorá tak neochotne vzala moju batožinu, sa teraz objavila pri mne a tváril sa ešte viac znepokojene.

„Máte nejaký problém? Čakáme len na vás, aby ste sa posadili. Až potom sa môžeme pohnúť.“

„Mám. Nemôžem tu sedieť. Je niekde voľné sedadlo?“

Založila si ruky v bok. „Je to jediné voľné sedadlo v celom lietadle. Musíte si okamžite sadnúť, slečna.“

„Ale...“

„Budem musieť zavolať bezpečnostnú službu, ak sa neposadíte.“

Pozrela som na Westona. Ten kretén ešte mal tú drzosť, že sa usmieval.

„Vstaň,“ zagánila som naňho. „Aspoň mi uvoľni miesto pri okne, ktoré som si zarezvovala.“

Weston sa pozrel na letušku a vyčaril oslnivý úsmev. „Má pre mňa slabosť už od strednej školy. A toto je spôsob, ako prejavuje svoju náklonnosť.“ Keď vstával, žmurkol a vystrel ruku. „Posaď sa, prosím.“

Nahnevane som prižmúrila oči. „Vypadni.“ Snažila som sa pretisnúť popri ňom bez toho, aby sa naše telá dotkli. Zadržala som dych, šmarila som kabelku pod sedadlo pred sebou a zapla si pás.

Letuška okamžite začala s bezpečnostnou inštrukciou a lietadlo sa pohlo.

Môj idiotský sused sa ku mne naklonil. „Vyzeráš výborne. Ako dlho sme sa nevideli?“

Vzdychla som si. „Zjavne nie dosť dlho, keďže teraz sedíš vedľa mňa.“

Weston sa uškrnul. „Ešte stále sa tváriš, že nemáš o mňa záujem, čo?“

Prevrátila som oči. „A ty si stále robíš ilúzie.“

Nanešťastie, keď sa mi oči vrátili do normálnej polohy, uvidela som ho zblízka. Celý život som ním opovrhovala. A teraz musím uznať, že ten kretén vyzeral ešte lepšie. Weston Lockwood bol sexi tínedžer. O tom nebolo pochyb. Ale muž, ktorý sedel vedľa mňa, bol priam nádherný. Mužná, hranatá sánka, románska krivka nosa a veľké zvodné oči, modré ako aljašký ľadovec. Opálená pleť a v kútikoch očí vrásky, ktoré mi – bohvie prečo – pripadali čertovsky sexi. Plné pery lemovalo

deň staré strnisko a tmavé vlasy by potrebovali ostrihať. Nevyzeral však zanedbane. Zo štýlu Westona Lockwooda priam sršalo, že kašle na spoločenské pravidlá a na uhladenosť. Vlastne to nebol môj typ. A predsa pri pohľade na tohto chmuľa som si v duchu kládla otázku, čím to je, že ma tak priťahuje.

Škoda, že je to chmuľa. *A ešte k tomu Lockwood.* Hoci to značí vlastne to isté, keďže byť Lockwoodom automaticky znamená, že ste kretén.

Upriamila som pohľad na sedadlo pred sebou, no i tak som cítila Westonov pohľad na svojej tvári. Keď som ho už nevládala ďalej ignorovať, nadýchla som sa a obrátila sa k nemu.

„Budeš na mňa civieť počas celého letu?“

Šklblo mu perami. „Mohol by som. Ten pohľad nie je na zahodenie.“

Potriasla som hlavou. „Tak sa nenechaj rušiť. Ale ja mám prácu.“ Načiahla som sa pod sedadlo pred sebou a schmatla kabelku. Plánovala som totiž stráviť let vyhľadávaním informácií o hoteli Komtesa. Rýchlo mi však došlo, že môj laptop nie je v kabelke. Napchala som ho do prednej priehradky príručného kufríka, lebo som počítala s tým, že tašku budem mať v úložnom priestore nad sedadlom. *No fajn.* Môj laptop je v batožinovom priestore. Je nejaká šanca, že ho dostanem naspäť celý – ak vôbec ešte bude v batožine? A čím, dočerta, sa teraz zamestnám? A to ani nehovorím, že s právnikmi z Komtesy sa mám stretnúť už zajtra ráno a vôbec nie som na to pripravená. Takže keď konečne prídem do hotela, celú noc budem musieť byť hore a študovať materiály.

Bohovské.

Prosto nenormálne bohovské.

Namiesto toho, aby som začala zúriť, čo je moja bežná reakcia v podobných situáciách, povedala som si, že najlepšie bude, ak si pospím, keďže v hoteli na to aj tak nebudem mať príležitosť. Zavrela som teda oči a snažila som sa oddýchnuť si, zatiaľ čo lietadlo sa začalo odlepovať od zeme. Nevedela som sa však uvoľniť, lebo myšlienkami som stále bola pri mužovi, ktorý sedel vedľa mňa.

Bože, ako ho neznášam.

Celá moja rodina neznášala celú jeho rodinu.

Pokiaľ mi len pamäť siaha, boli sme ako Hatfieldovci a McCoyovci. Spor medzi našimi rodinami pochádzal z čias našich starých otcov. Napriek tomu sme sa väčšinu môjho detstva pohybovali v rovnakých spoločenských kruhoch. Weston aj ja sme chodili do tých istých súkromných škôl, často sme sa vídali na dobročinných akciách a iných spoločenských udalostiach. Mali sme dokonca spoločných priateľov. Naše domy na Upper West Side delilo od seba len niekoľko ulíc. No tak ako naši otcovia a starí otcovia, držali sme si od seba čo najväčší odstup.

Až na *jednu výnimku*.

Na tú noc, keď som sa dopustila hroznej, obrovskej chyby.

Väčšinou som sa tvárila, že nedošlo vôbec k ničomu.

Väčšinou...

Až na zriedkavé chvíle...

Veľmi zriedkavé...

Keď som o tom premýšľala.

Nebolo to často.

Ale keď k tomu došlo...

No nič. Zhlboka som sa nadýchla a vytesnila som tie myšlienky.

Bola to tá posledná vec, na ktorú by som mala teraz myslieť.

Ale aj tak, prečo, dočerta, sedí vedľa mňa?

Naposledy som o Westonovi počula, že žije v Las Vegas a vedie rodinné hotely v juhozápadnej oblasti. Teda, niežeby som sa zaujímala o jeho život.

Ako sa mohlo stať, že naňho narazím na ceste späť do New Yorku? Na východnom pobreží som nebola šesť rokov. A predsa sa stalo, že teraz sedíme vedľa seba, na tom istom lete, v rovnakom čase.

Ach!

Do riti.

Otvorila som oči.

Nie je možné, že je tu.

Bože, prosím, urob, aby nebol.

Obrátila som sa k Westonovi. „Moment. Prečo ideš do New Yorku?“

Zaškľabil sa. „Hádaj.“

Stále mi to pripadalo neuveriteľné.

„Na... rodinnú návštevu?“

Potriasol hlavou. Arogantný úškľabok mu však z tváre nezmizol.

„Na výlet?“

„Kdeže.“

Zavrela som oči a pleciami mi ovisli. „Rodina ťa poslala, aby si viedol hotel Komtesa, však?“

Weston počkal, kým otvorím oči, a potom to vyklopil: „Zdá sa, že sa budeme vídať častejšie než len počas tohto krátkeho letu.“

Druhá kapitola

SOPHIA

„Zbytočne tam ideš, Fifi.“

Vystúpila som z výťahu na štvrtom poschodí a vrazila som do samotného pána Úžasného. „Zmizni, Lockwood.“

Do výťahu nastúpil vo chvíli, keď som z neho vystúpila. Vystrel však ruku a stisol tlačidlo, aby sa dvere nezavreli. Pokrčil plecami a povedal: „Rob, ako myslíš, ale v zasadačke číslo štyristodvadsať nikoho nenájdeš.“

Obrátila som sa. „Ako to?“

„Stretnutia presunuli do kancelárie hotelového advokáta, ktorá sa nachádza v centre, vo vežiaku Flation.“

Naštvalo ma to. „Žartuješ? Nikto mi nezavolať. Prečo to presunuli?“

„Neviem. To sa dozvieme asi až na mieste.“ Weston pustil tlačidlo na ovládacom paneli a ustúpil. „Odchádzam. Ideš so mnou? Začiatok stretnutia neodložili a premávka začína byť hustá.“

Obzrela som sa ponad plece na zasadačku. Nikto tam nebol. Vzdychla som si a nastúpila som do výťahu. V kabínke stál Weston úplne vzadu, ale v okamihu, keď sa dvere zavreli, pristúpil ku mne.

„Čo robíš?“

„Nič.“

„Vráť sa na svoje miesto. Nestoj tak blízko.“

Weston sa zachichotal, ale neustúpil ani o centimeter. Štvalo ma, že som zacítila, ako príjemne vonia. Bola to zmes vône čerstvo vyťatého duba a niečoho čistého, niečoho, čo voňalo ako čosi kožené. Nevedela som sa dočkať, kedy sa už výťahové dvere otvoria. V okamihu, keď sa tak stalo, vytrielila som do haly a bežala som k vchodovým dverám. Ani som sa neobzrela.

Po štyridsiatich minútach strávených v taxíku, ktorý sa za desať minút nedostal ani k ďalšej ulici, a v pekne rozhorúčenom metre, kde som absolvovala dve jazdy, pričom počas tej druhej som si báječne užívala pach čerstvo uvareného moču, som vbehla do vstupnej haly vežiaka Flatiron.

„Môžete mi, prosím, povedať, na ktorom poschodí nájdem kanceláriu Barton a Fields?“ spýtala som sa na recepcii.

„Piate poschodie.“ Ochrankár ukázal na dlhý rad.
„Jeden z výťahov je dnes mimo prevádzky.“

Meškala som a nemohla som čakať. Vzdychna som si a spýtala som sa člena ochranky: „Kde je schodište?“

Vyliezla som v desaťcentimetrových podpätkoch po piatich veľmi dlhých schodiskách, pričom v rukách som mala koženú tašku plnú spisov a kabelku, a zamierila som k dvojítm skleneným dverám právnickej firmy hotela Komtesa. Recepčná práve niekoho vybavovala a predomnou boli ešte dvaja ľudia. Skontrolovala som čas na svojom telefóne. Dúfala som, že schôdzka sa nezačne presne v stanovenom čase, najmä ak mi nedali vedieť, že sa presunú sem. Určite ešte nezačali. Veď Westo-

novi musela cesta sem trvať toľko čo mne. Bola som na rade. Pristúpila som k recepcnej.

„Ahoj. Volám sa Sophia Sterlingová a mám stretnutie s Elizabeth Bartonovou.“

Recepcná pokrútila hlavou. „Pani Bartonová má dnes predpoludním schôdzku na opačnom konci mesta. Nakedy máte dohodnuté stretnutie?“

„Vlastne sme sa pôvodne mali stretnúť v Grófke, no presunulo sa to sem.“

Recepcná zvrátila obočie. „Videla som ju ráno odchádzať. Ale počkajte chvíľočku, overím si to ešte raz. Možno sa vrátila medzitým, čo som šla po kávu.“ Stisla niekoľko klávesov a chvíľu počúvala, či sa jej v slúchadle niekto ozve. „Neodpovedá. Počkajte, zabehnem do jej kancelárie a pozriem sa do zasaďačky.“

Po uplynutí niekoľkých minút sa recepcná vrátila aj so ženou v kostýme. „Ahoj. Volám sa Serena a som asistentka pani Bartonovej. Vaša dnešná schôdzka sa koná v hoteli Komtesa. V miestnosti číslo štyristodvadsať.“

„To nie je možné. Práve odtiaľ idem. Stretnutie malo byť pôvodne tam, ale bolo presunuté sem.“

Asistentka pokrútila hlavou. „Ľutujem. Dali vám nesprávnu informáciu. Volala som Elizabeth a potvrdila mi to. Stretnutie o deviatej sa začalo takmer pred hodinou.“

Cítila som, ako mi z chodidiel stúpa horúcosť až po končeky vlasov. *Doboha, ja toho Westona zabijem!*

„Prepáčte, že meškám,“ povedala som a vošla do zasaďačky.

Žena, ktorá sedela za vrchstolom – a ktorá, ako som predpokladala, bola Elizabeth Bartonová, hlavná právna zástupkyňa hotela Komtesa –, pozrela na hodinky. „Možno niekto, kto prišiel načas, vás oboznámi s tým, čo sme už prebrali.“ Vstala. „Dajme si desaťminútovú prestávku. Na všetky otázky, ktoré máte, odpoviem, až keď znovu zasadneme.“

Weston sa usmial. „Rád poskytnem pani Sterlingovej informácie, ktoré zmeškala.“

Právnička sa mu poďakovala. V spoločnosti dvoch mužov, ktorých som nikdy predtým nevidela, vyšla zo zasadačky a ja som s Westonom zostala osamote. Vynaložila som neskutočné úsilie na to, aby som sa ovládla a nevybuchla dovtedy, kým pani Bartonová neprekročila prah. Aj Weston vstal, ako keby mal nárok na pauzu a na to, aby odtiaľto vyšiel bez ujmy na zdraví.

Tak to teda v žiadnom prípade!

Postavila som sa pred dvere, takže nemohol vyjsť.

„Ty idiot!“

Zapol si sako, pričom sa nafúkane usmial. „Čo ťa vlastne na tom Whartone naučili? V láske a vo vojne je dovolené všetko, Fifi.“

„Prestaň ma tak volať!“

Weston vzal neviditeľný chumáč z rukáva svojho predraženého saka. „Chcela by si, aby som ťa poinformoval, o čom sa hovorilo, kým si tu nebola?“

„Jasné, že chcela, idiot. Lebo ty môžeš za to, že som meškala.“

„Žiadny problém.“ Prekrížil si ruky cez hrud' a pozrel sa na svoje nechty. „Pri večeri.“

„Nepôjdem s tebou na večeru.“

„Nie?“

„Nie!“

Pokrčil plecami. Ako myslíš. Chcel som sa k tebe zachovať džentlmensky. Ale ak chceš prísť rovno do môjho apartmánu, nebude mi to prekážať.“

Zachichotala som sa. „Ty nie si normálny.“

Naklonil sa ku mne, a keďže som mu stála v ceste, nemala som kam uhnúť. A ani som nemala v úmysle cúvnuť. Ani som sa nepohla, zatiaľ čo sa ten idiot, *ktorý stále voňal tak omamne*, priblížil perami k môjmu uchu. „Viem, že si nezabudla, ako dobre nám spolu bolo. Bola to tá najlepšia *naštvaná trtkáčka*, akú som kedy zažil.“

„Som si istá, že si už nič podobné nezažil,“ precedila som. „Pretože žiadna rozumná žena ťa nemôže mať rada.“

Odtiahol hlavu a mrkol na mňa. „Len si udržuj ten hnev. Už čoskoro sa nám bude hodiť.“

V ten večer o ôsmej som si už fakt potrebovala dať drink. Bol to nekonečný deň.

„Môžem si objednať jedlo sem alebo musím ísť k stolu?“ spýtala som sa barmana v hotelovej reštaurácii.

„Môžete si objednať pri bare. Prinesiem vám menu.“

Barman sa vytratil a ja som sa posadila na barovú stoličku. Vytiahla som zo svojej gigantickej kabelky zápisník a načarbala som všetko, čo mi za uplynulých dvadsať minút povedal otec. *Povedal* je mierne slovo. V skutočnosti na mňa ziapal od chvíle, keď som zdvihla telefón. Nepovedal ani ahoj – okamžite spustil tirády, kričal jed-

nu otázku za druhou. Či som *urobila to a urobila hento*, pričom nespravil ani pauzu, aby sa nadýchol, takže som mu mohla odpovedať len niekoľkými slovami.

Otca štválo, že dedo si vybral mňa, aby som dohliadla na záležitosť s hotelom Komtesa. Určite by bol radšej, keby to urobil môj nevlastný brat Spencer. No nie preto, že by bol Spencer kompetentnejší – ak dáte dostatok finančných darov Brečtanovej lige, pustia vás medzi seba –, ale preto, lebo Spencer bol jeho bábka.

Takže keď mi na mobile zasvietilo Scarlettino meno, položila som pero, aby som si konečne vydýchla.

„Nie je u vás náhodou jedna hodina ráno?“ spýtala som sa.

„Ale je, a ja som príšerne umorená.“

Usmiala som sa. Moja najlepšia priateľka bola *typická Britka* a ja som milovala všetky tie staré anglické slová, ktoré vypúšťala z úst.

„Nevieš si predstaviť, ako veľmi som práve v tejto chvíli potrebovala počuť ten tvoj hrozný prízvuk.“

„Hrozný? Moja drahá, používam angličtinu, ktorou hovorí aj kráľovná. Tvoja angličtina zasa pochádza z Queensu, zo štvrte kdesi medzi Manhattanom a Tall Islandom.“

„Je to *Long Island* a nie *Tall Island*.“

„Dobre.“

Zasmiala som sa. „Ako sa máš?“

„Čo ti poviem, zamestnali sme novú kolegyniu a ja som myslela, že by ťa, moju jedínú priateľku, mohla nahradiť. Lenže minulý týždeň sme šli do kina a ona si dala na seba legíny, cez ktoré bolo vidno obrysy jej tangáčov.“

Potriasla som hlavou a usmiala sa. „Bože. Tak to nie je dobré.“ Scarlett pracovala v oblasti módy a ma-

ximum, čo znieľa, bolo, ak sa niekto obliekal ako Anna Wintourová. „Priznajme si, že som nenahradiateľná.“

„To je fakt. V New Yorku sa už nudíš a rozhodla si sa, že sa vrátiš domov, do Londýna?“

Zasmiala som sa. „Od môjho odchodu z Londýna uplynulo len dvadsaťšesť hodín.“

„Ako je v novej práci?“

„Nuž, hneď v prvý deň som prišla neskoro na stretnutie s hotelovou právničkou, pretože ten, kto zastupuje rodinu, ktorá vlastní časť hotela, ma zo žartu poslal na úplne iné miesto.“

„A členom tej rodiny je muž, ktorý pred *päťdesiatimi rokmi* trtkal vlastníčku hotela, pričom ju trtkal aj tvoj dedo?“

Zasmiala som sa. „Hej.“ Bolo to síce trochu zložitejšie, no Scarlett sa nemýlila. Pred päťdesiatimi rokmi môj dedo August Sterling otvoril hotel spolu s dvomi najlepšimi priateľmi – Oliverom Lockwoodom a Grace Copelandovou. Potom sa dedo zaľúbil do Grace a svadba mala byť na Silvestra. V deň sobáša, keď už stáli pred oltárom, Grace dedovi oznámila, že si ho nemôže vziať, a priznala sa, že miluje aj Olivera Lockwooda. Milovala oboch mužov a nechcela sa vydať ani za jedného, pretože v manželstve by sa musela srdcom oddať len jednému mužovi a toho ona nebola schopná.

Dvaja muži roky o ňu bojovali, no ani jeden nevedel získať druhú polovičku Graceinho srdca. Skončilo sa to tak, že každý šiel svojou cestou. Dedo a Oliver Lockwood sa stali neúprosnými rivalmi. Celý život budovali hotelové impériá a snažili sa prekonať jeden druhého. Grace sa namiesto budovania hotelových reťazcov